

*Over onze
perverse
economie*

Jan Bauwens

Serskamp

1 augustus 2019

Over onze perverse economie

Deel 1: Vernielen maakt rijk

Als wij de jongste nieuwsberichten mogen geloven, bestaat de grootste politieke dreiging van het ogenblik erin dat landen zoals Iran kernwapens gaan aanmaken waarmee zij het Westen kunnen bestoken. Een gegarandeerd efficiënte oplossing hier tegen ligt in het blokkeren van de inkomsten van dergelijke staten en wel door de consumptie van het exportproduct dat vrijwel hun enige bron van inkomsten uitmaakt, te halveren omdat zowat de helft van alle olie uit het Midden-Oosten afkomstig is¹ en dit zou meteen een bijzonder milieuvriendelijke beslissing zijn: minder benzinemotoren en plastics. Edoch, deze oplossing is te simpel om ooit toegepast te worden want eenvoudig wordt gelaakt, eenvoudig is *not done*.

Enkele decennia geleden begonnen in de Verenigde Staten van Amerika de mensen sterk in volume toe te nemen; de mooie natuurlijke vormen van hun lichamen verdwenen door een overmaat aan vet, spierweefsel maar vooral heel veel water. Hetzelfde water waarin onze biefstukken en carbonnaden zwemmen als men ze in de pan gaat braden; het water dat de weefsels van de geconsumeerde dieren doet uitzetten onder invloed van aan hun voedsel toegevoegde hormonen. Het begon in de V.S. en het doet zich nu ook al geruime tijd voor

op het Europese continent: mensen die gaan gelijken op de dieren die zij dagelijks verorberen omdat zij mét het vlees eveneens de hormonen tot zich nemen die de lichamen doen opzwellen. Slanke en mooie mensenlichamen worden ook in onze contreien een zeldzaamheid, zij vormen een uitzondering op de algemene regel van obesitas. Er is een oplossing voor dit niet onschuldige en bijzonder jammerlijke probleem: verbied hormonen in veevoeder of wordt vegetariër. Maar alweer is deze oplossing te simpel zodat niemand ze wil en er straks alleen nog dikke mensen zijn die zich nog met heel veel moeite kunnen verplaatsen, die in jeeps rijden of in halve vrachtwagens en wiens maaltijden vier keer meer calorieën bevatten dan deze van onze gezonde grootouders.

Geheel in dezelfde lijn zijn er een onnoemelijk aantal problemen – milieuproblemen, gezondheidsperikelen, economische en staatkundige noodtoestanden, ethische zaken en noem maar op, waarvoor elk weldenkend mens in staat is om onmiddellijk een oplossing te bedenken. Verslaving aan tabak is onbestaande als de teelt ervan verboden wordt of als niemand meer die allereerste sigaret rookt en hetzelfde geldt voor alle andere verslavingen. De vergiftiging van het milieu met plastics, kernafval en chemische vergiften stopt als ook de productie ervan stopt. De meeste gezondheidsproblemen worden veroorzaakt door onvoldoende beweging en worden voorkomen door een minimum aan sport. De afvalberg kan worden beperkt als de overproductie stopt welke makkelijk kan worden teruggedrongen met duurzame producten en met het bekampen van de consumptiedrang. En de werkloosheid kan worden bestreden door de herverdeling van het beschikbare werk onder alle burgers.

Geheel in tegenspraak met wat de intuïtie doet vermoeden, blijkt zelfs voor grote problemen de oplossing telkens voor de

hand te liggen. Helaas is zij al te eenvoudig om ernstig genomen te worden zodat alles altijd bij het oude blijft en de ellende alleen maar kan toenemen. Terecht rijst dan de vraag wat in Gods naam maakt dat wij het simpele reeds bij voorbaat de rug toekeren, zelfs als het gaat om zaken van levensbelang. Waar vandaan ons misprijzen voor de eenvoud? Vanwaar de eis van complexiteit, omleidingen en poespas?

Intussen decennia geleden werd een auto uitgevonden die rijdt op water. Vandaag worden fietsen ontworpen waarmee men zich snel en efficiënt verplaatst in het drukke stadsverkeer en waarmee men ontsnapt aan de files die dagelijks steeds meer minuten of zelfs uren van onze tijd oppeuzelen. Er zijn drones die postbedeling mogelijk maken en het systeem van magazijnen waar iedereen met de auto heen moet om er zijn voorraden op te slaan is dringend aan herziening toe. Zijn de oplossingen echt te simpel? De waarheid is dat in België in 2018 de inkomsten van accijnzen op auto's de kaap van twintig miljard euro overschrijden: auto's zijn moordtuigen maar zij brengen geld in het laatje. Geld staat de eenvoud in de weg.

Intussen vierentwintig jaar geleden kweet veearts-keurder Karel Van Noppen zich van zijn taak inzake de bestrijding van de hormonenhandel, oorzaak van talloze gezondheidsproblemen waaronder obesitas. De moedige man werd koelbloedig vermoord en kreeg tot op vandaag nog van niemand navolging. Er waren vier veroordeelden maar op de opdrachtgever na zijn ze inmiddels allemaal allang op vrije voet.² Nog steeds staan de runderen opgeblazen in de wei en hetzelfde lot delen alle rundereneters. Geld!

Nog niet zo heel lang geleden verkeerden de arbeiders in euforie vanwege het perspectief op veel vrije tijd dankzij de

machines die in navolging van ezels en paarden voortaan al het werk zouden doen. En waar alsnog een overschot aan werkkrachten heerste, drong de simpele oplossing van de werkherverdeling zich spontaan aan ons op. Helaas al te simpel want men verkoos het om van hen die er al een leven lang vol dwangarbeid hadden opzitten, nog een stuk van het pensioen af te pakken. De eigenlijke reden? De pensioenkas is leeg, de verantwoordelijke ministers hebben de inhoud ervan vergokt. Geld!

Het is een raadsel maar oude gebruiksvoorwerpen verslijten nauwelijks terwijl nieuw alaam om de haverklap dient te worden vervangen; het is perfect mogelijk om duurzame spullen te fabriceren maar exact het tegengestelde gebeurt: sleet wordt opzettelijk in alle instrumenten ingebouwd en zo verworden zij tot wegwerpproducten. Alles moet zo snel mogelijk verslijten en de reden daarvoor is andermaal geld!

Blijkbaar staat geld de eenvoud in de weg, kennelijk maakt geld alles moeilijk en kijk: verschuilt zich in deze vreemde realiteit geen enorme contradictie? Immers, eenvoud betekent per definitie gemak, besparing en forse winst terwijl uitgerekend het geld de eenvoud tegenwerkt! Onze economie draait evenredig met de afname van de kwaliteit van de geproduceerde waren en dat wil zeggen dat vandaag niet de opbouw van de wereld rijk maakt doch de vernietiging ervan! Onze economie is met andere woorden een oorlogseconomie: zij dankt haar groei aan haar vermogen om te vernielen, te misleiden en te bedriegen. En als men zegt dat de economie moet groeien, dan is dit bevel in wezen een oorlogsverklaring.³

Deel 2: Het afval van de rijken als beleg op het brood voor de armen

In de jongste maanden leest men steeds vaker dat derde wereldlanden plastic afval, schroot van afgedankte computers en ander vuil dat niet kan vergaan, wensen terug te sturen naar de plek van herkomst⁴ – iets wat men hier trouwens ook doet met afgedankte mensen op de vlucht. Rijke landen geloven immers dat zij het recht hebben om de armen in ruil voor geld met hun vuilnis op te zadelen: zij zullen ons afval niet weigeren want zij hebben het geld dat zij ervoor krijgen broodnodig, zo redeneren zij – overigens geheel in de lijn met wat destijds een Vlaamse professor ethiek zegde over de te steriliseren vrouwen uit de Haitiaanse sloppenwijken na de aardverschuiving aldaar: als wij hen in ruil voor sterilisatie vijftig dollar schenken, zullen zij niet neen zeggen want zij hebben het geld hard nodig.

Edoch, vandaag beantwoorden de slachtoffers deze volstrekt immorele brutaliteit met het terugsturen van het afval naar de plaats van herkomst. Zoals ook de oorlogsvluchtelingen aan wie alle hulp geweigerd wordt, spontaan terugkeren naar de plaats van herkomst. In de beide gevallen verkiest men een gewisse dood (hetzij door honger, hetzij door geweld) boven de bedelaarsstaf die immers een onrecht bestendigt waarbij op de koop toe de uitbuiters geëerd worden als milde schenkers. De achterliggende gedachte welke de confronterende reactie uitlokt, luidt dat rechten geen koopwaar kunnen zijn, dat aan

zekere principes niet getornd mag worden en dat men geen handel kan noemen wat in feite chantage is omdat wie in armoede verkeren, de keuzevrijheid missen die gezond handel drijven kenmerkt.

Meteen spelt de derde wereld aldus de les aan wie zichzelf tot het beschaafde deel der mensheid rekenden. Uiteraard komen dan in eenzelfde beweging en onafwendbaar die vele andere vormen van hetzelfde onrecht naar de oppervlakte: de juridische wanpraktijken waarbij het afkopen van schuld wordt toegestaan "omdat de staat nu eenmaal krap bij kas zit" en het aborteren of het euthanaseren van medemensen die aan 'ons' (!) alleen maar geld gaan kosten. Dit geheel overeenkomstig de achterliggende wet "voor wat hoort wat" – het principe van de wraak, de grondslag van onze economie.⁵

Deel 3: Onze afgod, de hel

*W*e want more: deze drie woorden drukken op een ongeëvenaarde wijze het wezen uit van onze huidige economie die immers leeft bij de gratie van een ongeremde en immer toenemende groei – een groei die nog het best kan worden omschreven als een woeker of een kanker. Het maximaliseren van de verbruikssnelheid is dan ook haar ultieme devies. En de omschrijving van onze economie als een noodzakelijke kanker is heel letterlijk te nemen aangezien alle economen het erover eens zijn dat het inderdaad een vaststaand feit is dat het einde van de groei van onze huidige economie, tegelijk haar eigen einde inluit.

Edoch, de fatale uitputtelijkheid van alle dingen garandeert dat onze economie ten dode opgeschreven is: in tegenstelling tot wat onze economie eist, is de voorraad aan grondstoffen eindig en ook onze afvalberg kan niet blijven groeien. We want more betekent vrij vertaald: nooit genoeg en het gaat hier om verteer. Maar verteer, verbruik en consumptie zijn synoniemen voor een welbepaalde vorm van vernietiging. Het gaat hier meer bepaald om het verbruiken of het verslinden van prooien welke gevangen worden op jacht in de hedendaagse jungle die wordt vertegenwoordigd door wat men de markt noemt.

Evenals de economie zelf, zijn de jagers onverzadigbaar. En onverzadigbaarheid is het hoofdkenmerk van een zucht of een verslaving. Omdat zij gericht is op alleen maar groei, leeft onze huidige economie aldus bij de gratie van verslaafden.

De economie is een dwingeland die de jagers onverzadigbaar – begerig – maakt teneinde de jacht almaar te kunnen opdrijven. In het geheel is dan de jacht een constante, precies zoals het vuur een constante is middenin steeds weer nieuwe dingen die dat vuur voeden om erdoor verteerd te worden. En zoals het product van een brand bestaat uit niets dan as omdat vuur nu eenmaal elke grote verscheidenheid of rijkdom aan dingen herleidt tot die ene stof die van ongeacht welke andere het eindproduct is, zo ook herschept de hel van onze economie onze kleurrijke wereld met al zijn variëteit tot één zwart en uniform product dat – zeer in tegenstelling tot de economie zelf – stand zal houden tot het einde der tijden.

In de bijbel leest men op meer dan één plaats dat God een verterend vuur is.⁶ Alvast geldt dit voor de mammon.⁷

Deel 4: Massaproductie en kuddegeest

Het kwaad is altijd een geweld, het verschuilt zich achter natuurkrachten, epidemieën, kankers, modes en andere collectieve dwangneurosen die verband houden met kuddegeest en kermissen en daarom antwoordt de duivel op de vraag: "Wat is je naam?", met de woorden: "Legioen is mijn naam want wij zijn met velen".⁸

De stem van God of het persoonlijke geweten kan worden gedempt en zelfs tijdelijk worden verstomd middels de tactiek van de gedeelde verantwoordelijkheid waarbij de enkeling zich schuil houdt in de anonimiteit van de groep. In een maatschappij met democratische funderingen waarin de verbanning sinds oudsher de meest gevreesde sanctie is, gelooft men al te makkelijk dat het goede moeiteloos geïdentificeerd kan worden met wat iedereen doet, waarbij het achterliggende argument luidt dat die straf van de verbanning bezwaarlijk een meerderheid te beurt kan vallen maar aldus spant men uiteraard de wagen voor het paard.

Wat enkelingen doen of denken wordt dan a priori veroordeeld en dikwijls wordt aldus met deze enkelingen de waarheid – God – buiten de gemeenschap gesloten. Socrates, Giordano Bruno en vele anderen hadden het bij het rechte eind maar dat rechte eind blijkt jammer genoeg maar al te vaak ook het kortste. De grote Roemeens-Amerikaanse filosoof Costica Bradatan schreef over deze problematiek een werk getiteld *Dying for Ideas. The dangerous lives of the philosophers.*⁹

Demonie en kuddegeest zijn daarom welhaast synoniemen en de geschiedenis biedt talloze voorbeelden van deze onthutsende realiteit. De massahysterie die aan dictators zoals Hitler, Mussolini, Stalin en Mao hun onaantastbaarheid gaf, het gebrul van de menigte – "Barabbas vrij! Kruisig Hem!" – bij de terechtstelling van Jezus van Nazareth en alle mogelijke vormen van idolatrie etaleren gedragingen die niet aan personen toebehoren maar aan een massa waarbij die massa optreedt als een (gevaarlijk) superwezen – of beter: als een onwezen – dat zich alleen maar van mensen bedient.

Zich bedienen van mensen is ook wat bewegingen doen welke te maken hebben met modes, ideologieën, sekten en religies, extremistische politieke strekkingen en bepaalde kunstuitingen. Maar in de wereld van vandaag is het bovenal de mammon – het geldwezen in al zijn vormen – dat zich van mensenmassa's bedient, dat mensen onderwerpt, instrumentaliseert, manipuleert, uitbuit, gebruikt, misbruikt, leegzuigt. Aan het consumptisme van de massa, het massale koopgedrag, de slavernij van de arbeid in functie van de aanschaf van obligate spullen wordt tegemoetgekomen door de massaproductie: een en hetzelfde hebbeding verspreidt zich massaal onder de menigte alsof het zich tot die menigte zelf vermenigvuldigde, wat resulteert in een uniformiteit die de uniciteit aan alle in beslag genomen personen ontnemt en zo worden zij herleid tot allemaal dezelfde cellen van een weefsel dat geld voortbrengt, macht en aanzien voor hun bezetter of parasiet.

In een economie die middels massaproductie, reclame en koopdwang de transformatie van mensen tot winstgevend vee bewerkstelligt, verdwijnt de mens zonder meer omdat hij aan die economie onderworpen wordt. Zijn economie is dan niet langer een werktuig in zijn handen maar andersom werd hij zelf gedegradeerd tot een werktuig van de economie. De

economie – aanvankelijk een middel van de mens – werd verheven tot doel en het aanvankelijke doel – de mens – werd gedegradeerd tot middel van de economie. Deze middel-doelomkering weerkaatst aan de buitenkant de middel-doelomkering die ook plaatsheeft binnen de economie en waarbij het ruilmiddel de plek inneemt van de authentieke waren die zelf tot middelen zijn geworden.

In die ziekelijke constellatie wordt de mens zelf een massaproduct en derhalve verliest hij op een noodlottige manier zijn menselijke waarde: een mensenleven is daar niet langer intrinsiek waardevol doch nog slechts gelijk aan zijn economische waarde of zijn prijs welke ook negatief kan zijn, namelijk daar waar men niet langer een bron van opbrengst kan zijn voor zijn bezetter. Zieken, ouderlingen maar ook ongewenste kinderen op komst, asielzoekers en oorlogsvluchtelingen dienen verantwoording af te leggen aan politici die hun bestaan aan een kosten-batenanalyse onderwerpen, alsof deze overheersers daar ook het recht toe hadden. Deze roofdieren willen immers de mensen inprenten dat zij hun leven te danken hebben aan hun marktwaarde, welke een eigenschap is van een burgerschap dat in de waan verkeert de bron te zijn van de menselijkheid.¹⁰

Deel 5: Onze economie als golem

Het werktuig heeft zijn gebruiker overmeesterd en zo trad in de werkelijkheid een mythe naar binnen die in vele culturen doorheen alle tijden de gemoederen heeft beroerd: de mythe

van de golem die in wezen een variatie is op de Oedipusmythe: de vadermoord, waarbij de zoon de plaats inneemt van de vader, verwant aan de mythe van de ongehoorzaamheid aan het gezag, de mythe van de zondeval en van de erfzonde met in haar nasleep de angst voor de eeuwige verdoemenis in de hel of de verwachting van een Verlosser en ziedaar de oorsprong van de Religies van het Boek.¹¹

De huidige westerse economie echter verkeert in dit opzicht nog altijd in de primitieve fase van de zondeval maar het is dit keer niet de mens die god naar de kroon steekt: het zijn de menselijke scheppingen – zijn werktuigen – die hem belagen en onderwerpen.

De Joodse legende van de golem gaat over een lemen man tot leven gewekt door een geleerde. De bekendste versie van het verhaal is deze waarin rabbi Löw uit de zestiende eeuw de golem scheidt om de mens te dienen door zijn hard labeur over te nemen; hij wordt geprogrammeerd met een stukje perkament onder zijn tong waarop zijn opdrachten staan. Men ziet in hem een voorafspiegeling van de machines die het industriële tijdperk inluiden of het computertijdperk. De golem wil echter worden zoals de mens maar hij raakt gefrustreerd omdat hij er niet in slaagt menselijke emoties te hebben. De mensen gaan de golem vrezen en ze wilden hem vangen – tevergeefs.

Op een gelijkaardige manier heeft onze ganse economie de benen genomen en zij loopt haar opdrachtgever onder de voet. De beurscrashes zijn slechts één van haar hallucinante strubbelingen. De jaloezie van de economie die er niet in slaagt om het menselijk leven te evenaren verraadt zich in de noeste pogingen van het geld om de plaats in te nemen van de authentieke waren in de middel-doelomkering. De banken

willen zich presenteren als vruchtbare akkers waarop kapitaal zich zou vermenigvuldigen maar die waanzin wreekt zich en zo is het geldwezen gedoemd om in te storten. Een citaat uit het boek *Van ruilmiddel tot god*:

"(...) De vermeende vruchtbaarheid die aan het geld wordt toegedicht, is feitelijk even bedrieglijk als het wezen zelf van het geld, dat enkel bestaat op grond van afspraken... die alleen maar nageleefd worden uit dwang en die overtreden zullen worden van zodra die dwang om de een of andere reden wegvalt. Het beleggen van geld bij een bank wordt vergeleken met het zaaien van graan op een akker, maar die voorstelling is hoogst verfoeilijk en leugenachtig: geld vermenigvuldigt zichzelf niet, het leeft immers niet, en banken zijn geen vruchtbare akkers. Akkers schenken hun rijke bodem aan het graan en laten het op die manier ook groeien, maar munten zijn geen graantjes en banken geven niet omdat ze alleen maar worden opgericht omwille van zichzelf: niet om te geven maar om te ontnemen. De gehele voorstelling van het bankwezen, de kredietinstellingen, de beleggingsmogelijkheden en alles wat daarmee te maken heeft, is een fantoom dat zich bedient van de vormen van het levende, maar dat in wezen nog doder is dan het stof en de stenen. En het bankwezen is niet zomaar dood: het zuigt bovendien het leven uit zijn misleide klanten weg, die zich immers ten dienste stellen van wat een middel hoort te zijn. (...)" ¹²

Deel 6: Kwantiteit ten koste van vooruitgang

Het komt geregeld aan bod met betrekking tot het onderwijs: als iederéén moet kunnen volgen in de klas, zakt het niveau naar dat van de zwakste leerling. Aan de oorsprong van de tendens om aan iedereen kennis te willen opdringen, ligt inderdaad een onvergeeflijke denkfout. Het is waar dat een ketting slechts zo sterk is als haar zwakste schakel maar geloven dat deze waarheid van toepassing kon zijn op de intellectuele capaciteit van een samenleving is een blunder vanjewelste. De vooruitgang immers wordt gemaakt door de sterkste schakel, met name de uitvinder en de aanwezigheid van zelfs een niet te tellen aantal analfabeten kan aan zijn maatschappelijke bijdrage en derhalve aan de vooruitgang helemaal niets afdoen.

De absurditeit van de genoemde vermeend democratische aanpak blijkt waar bijvoorbeeld weinige jaren geleden de staat zich ertoe heeft laten verleiden om een bijzonder project te financieren (ter waarde van een paar honderdduizend euro) voor een filosofieprofessor – een project dat het beoogde om de evolutietheorie ingang te doen vinden bij de bredere lagen van de bevolking.¹³ De zaak is complexer maar zoals iedereen weet zijn er inzake de meningen over het ontstaan van de mens in hoofdzaak twee ideologische kampen onder de geleerden: het kamp van wie geloven in de goddelijke schepping en dat van wie geloven in een natuurlijke evolutie zonder god. De

professor in kwestie is darwinist en beweert dat de evolutietheorie een wetenschappelijk bewezen zaak is. Een (kleine) meerderheid onder de geleerden deelt die mening maar deze geleerde acht het ook nodig dat de staat hem een flinke som geld uitkeert om aan iedereen dit wetenschappelijke bewijs kenbaar te maken en om dit waar nodig ook uit te leggen in een versie aangepast aan het niveau van de 'bredere bevolkingslagen' want kennelijk is het daar dat zich zijns inziens de aanhangers van de scheppingsleer situeren – zij die zich zijns inziens vergissen. Daar de professor in kwestie een fervent aanhanger is van het sciëntisme, zou men van hem mogen verwachten dat hij inziet dat wetenschappelijke waarheden stoelen op bewijzen met een quasi wiskundig karakter en dat het feit of de grote massa mensen die van wiskunde en wetenschap geen kaas gegeten hebben er al dan niet geloof aan hechten, aan de geloofwaardigheid van die bewijzen helemaal niets kan afdoen. Niemand zal het toch in zijn hoofd halen om de stelling van Pythagoras te gaan promoten!?

Het tegendeel is waar en de professor hengelt naar aanhangers, precies zoals in een democratie de politici dat doen. Het professoraat is inderdaad een politieke benoeming maar is nu ook de wetenschap gedegradeerd tot het niveau van de politiek?

Wat betreft de economie gaat het er uiteraard eender aan toe en dwarsboomt de aandacht voor de kwantiteit de vooruitgang. Een apert voorbeeld van achteruitgang toont zich in het verdwijnen van de televisieantennes op de daken van de huizen: de draadloze ontvangst is nu vervangen door kabeltelevisie om het zwartkijken tegen te gaan en zo blijkt men bereid om een stap achteruit te zetten wanneer die stap meer zaad in het bakje brengt. Een tweede voorbeeld is de

achteruitgang in ons onderwijs ingevolge het cliëntelisme: de directies manen hun pedagogisch personeel aan om in het eigen belang geen studie-eisen meer te stellen aan de leerlingen omdat zij sowieso kiezen voor scholen die het behalen van het getuigschrift garanderen. Maar het meest frappante voorbeeld van het feit dat het winstbejag de vooruitgang in de weg staat is wel dat van de ingebouwde slijtage in de producten die aldus wegwerpproducten worden: zij lijken goedkoop maar dienen om de haverklap vervangen te worden en blijken uiteindelijk peperduur. Vervolgens produceren deze wegwerpproducten een gigantische afvalberg waarbij het afval in kwestie voor het overgrote deel bestaat uit niet afbreekbare kunststoffen met bovendien een nefaste invloed op het milieu en op onze levenskwaliteit want wij eten wekelijks niet minder dan vijf gram plastics terwijl de navenante gezondheidsrisico's daarvan alsnog onbekend zijn.

Deel 7: Een economie van de afgoderij

Terwijl de intrinsieke waarde van de mens en van de waren in de schaduw komt te staan van hun marktwaarde en terwijl het geld, dat aanvankelijk slechts een ruilmiddel is, als waardevol op zichzelf wordt nagejaagd, is onze economie als zodanig om nog een heel andere reden een gedrocht.

In feite zou de economie een extrapolatie moeten zijn van het allerbeste van de natuurlijke huishouding naar het domein van het maatschappelijke. Geheel in tegenstelling tot de vaak gehoorde spreuk dat in de natuur het recht van de sterkste geldt zonder meer, kan iedereen observeren hoe in de natuurlijke

huishouding dikwijls een heel andere wet geldt, namelijk de regel dat de ouders – de sterkeren – zorgen voor hun jongen – de zwakkeren. Zelfs bij primitieve dieren zoals vogels staat de ganse economie – het bouwen van een nest, het broeden op de eieren en het hele proces van het voederen – in functie van de jongen en dat gaat door totdat zij de zelfstandigheid bereikt hebben. Ofschoon dit gedrag al te makkelijk wordt afgedaan als instinctief en in functie van het soortbehoud, blijft die natuurlijke economie ontegenzeggelijk een economie van de zorg: de sterken verzorgen de zwakken in die zin dat zij hen sterk maken totdat zij tenslotte zichzelf overbodig hebben gemaakt. En daar waar alsnog geweld gebruikt wordt en vermoord wordt, gebeurt zulks vrijwel uitsluitend uit een noodzaak gedicteerd door de wet van het zelfbehoud. In menselijke samenlevingen daarentegen wordt op dieren gejaagd voor de sport en wordt slachtvee gekweekt terwijl daartoe voor de mens niet alleen de noodzaak ontbreekt maar tevens de wenselijkheid: de vleesconsumptie is ongezond, milieubelastend, perfect vervangbaar en derhalve ook economisch niet te verantwoorden.

Een onderdeel van de menselijke economie wordt vooralsnog gekenmerkt door het patroon van de zorg voor de zwakkeren. Maar bij de meeste dieren en jammer genoeg ook in bepaalde menselijke samenlevingsvormen waaronder de kapitalistische geldt tevens dat alles wat zich buiten de gezinssfeer situeert, daar vreemd aan is: de macro-economie is er dan voor de sterken en ten koste van de zwakken; de sterken maken zichzelf niet overbodig, zeer integendeel stellen zij alles in het werk om zichzelf onmisbaar te maken. En in feite is de menselijke economie vanaf het punt waar zij het dierlijke kon overstijgen terwijl zij dat nalaat te doen, wreedaardig zonder meer.

In onze economie wordt de medemens dikwijls niet langer als soortgenoot beschouwd maar overwegend als concurrent of als vijand; hij neemt de plaats in die in de dierenwereld aan de natuur toekomt en derhalve moet hij overwonnen worden, gemanipuleerd en tot knecht herleid.

In de huidige economische constellatie is zulks mogelijk middels de manipulatie van de ander als anonieme massa in het spel van handel drijven en nog meer in dat van het beleggen – de woeker. Het onethische daarvan is apert: wie beschikken over veel rechten (geld) hoeven er niet nog meer te krijgen door die kapitalen te gaan beleggen, vooral ook omdat rijken dan nog rijker worden zonder daarvoor nog arbeid te moeten leveren en dat gebeurt uiteraard op de kap van wie niet beschikken over kapitaal. Maar het euvel lijkt wel tijdloos en zit al zo diep verankerd in de sociale ethiek dat het nog wordt toegejuicht, zelfs in de christelijke ethiek. Men spreekt over het Mattheüseffect – "Want wie heeft, dien zal gegeven worden, en hij zal overvloediglijk hebben; maar wie niet heeft, van dien zal genomen worden, ook dat hij heeft." (Mattheus 13:12)¹⁴ – en in de parabel van de talenten (het geld) geldt het goddelijke devies dat men met zijn geld moet woekeren: het woekeren met zijn talenten (het beleggen van zijn geld) wordt als een vanzelfsprekende vooronderstelling beschouwd in de vergelijking van de talenten met de geestelijke vermogens.

Zo ook zou de oorsprong van het kapitalisme christelijk van aard zijn en meer bepaald toe te schrijven aan de combinatie van de arbeidsplicht met de lustangst: wie hard werken, verdienen veel geld en weigert men bovendien om van het leven te genieten, dan wordt men rijk: een grote som geld – een kapitaal – is het gewisse resultaat van een devote (protestants) christelijke ethiek. Max Weber¹⁵ publiceerde hierover in 1905:

Die protestantische Ethik und der Geist des Kapitalismus.¹⁶
Industrialisering en rationalisering 'onttoveren' de wereld, er volgt een ontmenselijking, de massa verdringt de mens.

Maar in feite is niet het christendom de schuldige bij het ontstaan van het kapitalisme – het christendom immers predikt de armoede. De boosdoener is de moraal tot welke het christendom verdraaid werd door een politiek die met de macht van de religie haar profijt wilde doen. Meer nog dan het protestantisme ligt het jodendom aan de basis van onze economie en wel door het wraakprincipe – "Een oog voor een oog, een tand voor een tand" – dat door de christelijke genade – het "geven om niet" – radicaal wordt tegengesproken. Uitgerekend deze joodse principes waartegen Christus in opstand kwam, werden door de eeuwen heen op handen gedragen door de katholieke kerk – men herinnere zich de gepersonaliseerde economie van schuld en boete zoals bijvoorbeeld in de praktijk van de aflaten: elkeen is verantwoordelijk voor zijn eigen heil. Op de keper beschouwd is het jodendom op dat punt nog christelijker dan het katholicisme omdat de joden hun zonden in groep belijden. Hoe dan ook accordeert de katholieke grondstelling dat men zijn hemel moet verdienen met het basisprincipe van de kapitalistische economie en op die manier weerspiegelt de aardse sfeer met de rijken en de armen, de hemelse sfeer met de goeden en de bozen en vloekt zij grondig met de leer van Christus zelf. Maar heeft Dostojevski ons in zijn 'parabel van de grootinquisiteur' met betrekking tot die zaken niet diets gemaakt dat de kerk aan de kant van de duivel staat?¹⁷

Verwijzingen:

1 In 2011 waren 753 van de 1471 miljard vaten ruwe aardolie afkomstig uit het Midden-Oosten. Zie:

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Aardolie#Wereldvoorraden>

2 https://nl.wikipedia.org/wiki/Moord_op_Karel_Van_Noppen

3 Tekst d.d. 13 juli 2019.

4 <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/07/17/cambodja-wil-83-containers-met-plastic-afval-terugsturen-naar-la/>

5 Tekst d.d. 18 juli 2019.

6 Zie: Exodus 24 vers 17, Deuteronomium 4 vers 24, Deuteronomium 9 vers 3, Jesaja 30 vers 27, Jesaja 30 vers 30, Jesaja 33 vers 14 en Hebrëeën 12 vers 29.

7 Tekst d.d. 19 juli 2019.

8 Marcus 5:9.

9 Costica Bradatan, *Dying for Ideas. The dangerous lives of the philosophers*, Bloomsbury Publishing, London 2015, luidt in de Nederlandse vertaling van Corrie van den Berg en Carola Kloos: *Sterven voor een idee. Filosoferen met gevaar voor eigen leven*, Uitgeverij Ten Have 2016.

10 Tekst d.d. 20 juli 2019.

11 De religies van het Boek, zijnde het Jodendom, het Christendom en de Islam, verwachtten alle drie een verlosser en die verwachting werd voor de Christenen al ingelost met de geboorte van de Messias, Jezus van Nazareth. Voor de Islam is Jezus slechts een profeet; hun grootste profeet is Mohammed en zij verwachten nog steeds de komst van de verlosser, de Mahdi, volgens sommigen de teruggekeerde Isa (Jezus). Ook de Joden erkennen Jezus niet als hun verlosser, zij geloven dat de verlosser nog moet komen en een wereldlijk heerser zal zijn.

12 Tekst d.d. 21 juli 2019.

13 <https://www.hln.be/wetenschap-planeet/gentse-prof-krijgt-200-000-euro-om-evolutieleer-te-redden~aff20044/>

14 <https://www.statenvertaling.net/bijbel/matt/13.html#12>

15 <https://historiek.net/max-weber-1864-1920-socioloog/68116/>

16 <https://homepage.univie.ac.at/henning.schluss/seminare/2016-SS/Potsdam-Bi-po/TExte/Weber-Protestantische-Ethik.pdf>

17 Tekst d.d. 1 augustus 2019.